

Omul cu minte nici-odată
 casul, când un prost

CALICUL

humor și satiră.

Apare la prima fiecărei luni în Sibiiu.

Abonamentul: Pentru Austro-Ungaria pe an 3 fi., pe $\frac{1}{2}$ an 1 fi. 50 cr., pentru România pe an 7 franci, pe $\frac{1}{2}$ an 3.50. Inserțiuni: De un șir petit 6 cr. și 30 cr. timbru.

Abonamentele, manuscriptele, inseratele etc. se adresează la: Redacțiunea Calicului în Sibiiu.

„Dă cu Bánffy!“

În Ungaria, cărțile de joc stau mai pre sus decât biblia, sau cartea tuturor cărților.

Ungurii, sau rasa domnitore, în scurtul termen de 27 de ani, decând au venit la putere, au pierdut în jocul de cărți cel puțin atâta, cât ai putea scóte azi din ei, vînzîndui în licitațiune publică cu toba.

Și tot câștigul din această pierdere se află în punga lui Rothschild. Tot acolo poți afla pe cea mai mare parte a rasei domnitore din Ungaria.

Nu fără motiv a cerut deci părintele Stanuleț cu ocașiunea regulării porțiunii canonice în comuna Sasauș, ca lui se-i dea pe Rothschild de porțiune canonică, că altcum el recurge până la Patriarchul celor șapte planete.

Țiganiile din Transilvania jócă un joc de cărți, al cărui nume 'mi-a scăpat. În acest joc, asul, sau tuzul de ghinde, e cea mai mare carte.

Pe tuzul de ghinde țiganiile îl numesc „Bánffy“. Care țigan are pe tuzul de ghinde, „dă cu Bánffy“ și câștigă jocul.

„Dă cu Bánffy“ a strigat și partidul liberal al parlamentului din Budapalestină, când din Bánffy Dezső a făcut ministrupeședinte, și d'ocamdată a câștigat jocul.

Zic d'ocamdată, pentru-că eu țin ministrupeședinția lui Bánffy de ultima lovitură, pe care sistemul actual de guvernare a dus în Ungaria.

De aceea ori-cât de urgisit ar fi Bánffy în ochii Sasilor, ai Românilor și a celorlalte naționalități, eu tótă mângăerea mea într'un viitoriu fericit 'mi-o pun, ca și țigani în jocul de cărți, în: „Dă cu Bánffy!“

Românul și sasul.

BCU Cluj / Central University Library Cluj
(Dialog în fuga mare).

Românul: Jupâne Honț, en stăi nițel, nu trece pe lângă mine, ca țiganul pe lângă cióra mórtă!

Sasul: Ce vrei?

Românul: Dă'mi un lemnuș, se'mi aprind pipa!

Sasul: Eu cu Români nu mai stau de vorbă, noi am făcut legătură cu Bánffy!

Românul: Da de unde v'a legat, de gât, ori numai de picior?

Sasul: Dute dracului!

Românul: Eu încă nu's de dracul!

Pactul lui Bánffy cu Sasii.

Baronul Bánffy Dezsö, din mila corupțiunii sistemului de guvernare, și neîncrederea a 16 din 17 milioane de locuitori ai Ungarii, a ajuns ministru-președinte.

Cine-’i Bánffy Dezsö?

Gazetele ungurești, sau mai bine zis cele ovreești, căci Ungurii n’au pressa proprie, zic, că Bánffy Dezsö e un nime.

Așadar’ un nime e azi ministru-președinte al Ungarii.
Nime cu nimica sunt frați de cruce.

Unde-’i nime, acolo e și nimica.

Așa se esplică ușor pactul ministru-președintelui Bánffy cu Sasii.

Atare pact, în politica militantă, se numește alianța pleșugului cu cel ce n’are peri pe cap.

Sasii circumspecți, în neînțelepciunea lor politică, au cerut garanții.

Bánffy, care ca fișpan cu predilecțiune numai Sasi a mâncat, a dat Sasilor garanție.

Și ce garanție?

Le-a scris o poliță cu garanția, pe care toți cârcimarii șireți o dau bețivilor, și care sună: „Azi pe bani, mâne pe nimica!”

Fericiți cei săraci, că pentru aceia magistratul din Brașov arangează baluri!

Încă din vremile, când lupul era cățel, și oile alodiale mai sigure contra sugrumării magistratuale, celebrul magistrat al Brașovului, în tot anul a arangeat câte un bal în favorul săracilor, care flămânzesc la umbra Tâmppei.

La acest bal, filantropul magistrat al Trocarilor jăcă hora sătului în favorul celor ce stau departe de căzanul alodial, și flămânzesc din simplul motiv, că n'au ce mânca.

Unic în felul său a fost estan balul magistratului din Brașov. La acest bal s'au învitat atât Românii cât și Ungurii din localitate, și în ordinea de danț s'a pus Romana înainte de pauză, și Ciardașul după pauză.

Ordinea aceasta de danț dovedește, că Sasii prefer alianza lor cu Românii, apoi urmează o pauză, și numai după pauză alianța cu Ungurii.

Sasii, circumspecți și neînțelepți cum sunt, și din bal fac politică. Așa Sasii cei tineri, la balul magistratului, au jucat numai Romana, Sasii cei bătrâni numai Ciardaș.

Pentru unitatea națională săsască va fi deci în viitoriu o altă dispozițiune în ordinea de danț a balurilor magistratului din Brașov neaperat de lipsă. În acest scop mai potrivită e acea dispoziție în ordinea de danț, ca Romana și Ciardașul se se jăce d'odată laolaltă.

În tot decursul balului, atât Sasii tineri, cât și cei bătrâni, au beut bere de alui Czell până nu mai erau în stare ași deosebii programele naționalpolitice, și sasul beat jăcă în fine și hora lui Bánffy.

Tot de bere de alui Czell, s'au îmbetat, la balul magistratului din Brașov, și Românii și Ungurii. Pentru aceștia însă pericolul național e mult mai mare, de vreme ce beutura de bere e primul pas spre germanisațiune.

Vremea de apoi.

E drept c'arhangelul Gavrilă
 Și cu soțul seu Mihăilă
 Din trimbiți încă n'au sunat,
 Pământul nu s'au răsturnat
 Toți dracii n'au eșit din iad.
 Dar' semnele, ce vedem noi
 Arată că vremea de apoi
 Nu'i departe, îi ca aci
 Și lumea se va nimici,
 Nu'i modru se pótă trăi
 De nu vor ținea-o Ungurii!
 Veđi neamurile cum se adună
 Și latră ca câinii la lună
 Că nu'i în lumē dreptate
 Că'i plină tótă de răutate,
 Cătécă, că pungă, dar' una nu e
 Se lepede răul ce s'ar părea
 Că în adevăr e primejdios
 Ci încurcă lucrurile pe dos;
 Ungurii mințesc de pe carte
 Că dau la popóre dreptate,
 Ear' popórele mi se bocesc
 C'aci dreptate nu mai găesc
 Semncă'i un blăstem dumnezeesc
 Te miri pentru a cărui păcat
 De aici nu'i muere nici bărbat
 Ba nici în leagăn nu affi băiat
 Fericit și îndestulat;
 Rogu-vě dară spuneți'mi voi
 Nu e aprópe vremea de apoi?

În România cei tari în gură
 Pe toți înjură și'i conjură
 Ear' cei de jos plâng și oftéză
 Că n'aulocnici cât se pună-o varză
 Spuneți'mi dară, spuneți'mi voi
 Nu e aprópe vremea de apoi?

În Rusia móre un țar
 Și'n locu'i învie un altul ear',
 Dar' Siberia nici nu móre
 Nici capătă lumină dela sóre,
 Ci geme, sěracii de noi!
 Nu's semne că'i vremea de apoi?

Francezii n'au cap și-ar vrea se
 aibă

Alți muritori au și-ar vrea se nu'l
 aibă,

Unii jucându-se de-a politica
 Vor se proclame republica,
 Ear' alții tot din politică
 Sbiară că's sătui de republică;
 Într'o formă nu'i bine, în alta'i rău,
 Se nu đic dóră, se nu đic đeu
 Sěrăcuț și amar de noi
 Că e aprópe vremea de apoi?

Românii de aci din Ungaria
 Câți cunosc ceși cevași slova
 Ori că trec plaiul în România
 Ori că împopulează temnița,
 Cât în timp scurt poți proroci

C'aici nici un Român n'a mai fi
 Care se știe în cărți ceti,
 Pe revaș numai vor încresta
 Ceea ce-or voi a însemna,
 Și'n loc se șcie atunci în ȋiare
 Temu-me că vor face o zare
 De țara întreagă s'a lumina
 C'atâta 'i-a slugi mintea;
 Ei vȋdȋnd că vin astfel de nevoi
 N'am drept se ȋic că'i vremea de
 apoi?

Muerile nȋstre cele bune
 Dau: „Totul pentru națiune,“
 Ei bine, atunci le-aș ruga
 Chiar totul — totul a nu prea da
 Mai reserveze și baremi ceva,
 De pildă dinții și peruca
 Și pudra și ruminelele
 Și gurița și șlepurile,
 Că fără de aceste, fie cât de bune
 Dar' o dai tȋtă în trăsnet lume.
 Din partemi eu le-aș sfătui
 De voiesc chiar galante a fi
 Cu națiunea, cum și-au pus capul
 Dee numai pe sȋcre la dracul
 Și-apuce fusul și-apuce acul,
 Că de nu — e vai de noi
 S'apropie vremea de apoi!

Dascăli și popi avȋnd credinȋa
 Că slugesc nȋmul scriu „aderinȋe“
 Ear' pentru ele merg în temniȋe
 Se fac martiri, căci așa'i moda,

Așa'i vȋzduhul în Ungaria,
 De'i scrie numai un „Tatăl nost“
 Te poȋi trezi lipsit de post
 Ori pus la umbră în vecinic post;
 Dacă așa e, e vai de noi
 Că'i aci aprȋpe vremea de apoi!

Copile creștem în internate
 Până le facem burduf de carte,
 Eșind din șȋcole pe piept își pune
 Petea cu: Totul pentru națiune,
 Dar' nu știu țese și nu știu cȋsă
 Știu numai căuta umbra de grȋsă,
 Mai știu un lucru, din pacoste
 Știuscrie frumos cărȋi de dragoste
 Dar' cu de aceste casa n'o ȋii,
 Copii nu'mbraci, calic rȋmâi,
 Și ce ne pasă sȋraci de noi
 Nusimȋim c'aici e vremea de apoi!

Gazete avem și le cetim
 Ca din ele se ne mai cuminȋim,
 Și le cetim și rescetim
 Numai și numai cuminȋi se fim,
 Dar' cu cât în ele mai mult cetim
 Cu atâta vedem că ne prostim,
 Și nici nu'i modru se avem minte
 Ce scrie una, alta desminte,
 Unii vȋd sȋre, lună și stele
 Rotunde, lucii și frumușele,
 Alȋii vȋd numai pete în ele,
 Și le vȋd tȋte încornurate
 Și ca ceaunul de'ntunecate.

Din pension.

Măriuca popii Aron
 Fù opt ani la pension,
 Și după ce-a terminat
 Acasă s'a înturnat
 La părinții sei în sat.
 Preutésa se mira
 De câte fica'i spunea
 Și tot mereu se gândea:
 Ce păcat că n'avui parte
 Ca Măriuca mea de carte!
 Mai trecënd zi după zi
 Preutésa se gândi,
 Se pună pe Măriuca
 În culină a ajuta,
 Deci îi ȃice: Scumpa mea
 Hai în culină colea
 Și fă cu mine'mpreună
 O prăjiturică bună.
 Bucuros me duc mămucă
 Dar' lasă după Măriuică
 Dênsa singură se'ți facă
 O prăjitură se'ți placă!
 Și s'a pus Măriuca pus
 Zăhar, ouă, a adus,
 Și făină, unt smântână
 Și-avêndule de-andemână
 La o masă se așeză
 Și piséză și piséză

De gândea că nu alt ceva
 Fără va sparge piua.
 Mumăsa dacă aude
 Merge'n culina din curte
 Se vadă ce tărăboiu
 E ca la ziua de-apoi.
 Adecă fata pisa
 Dóuě linguri de cafea
 În piuă și făcea toiu
 Ca la ziua de apoi.
 Ce'i Măriuică, mama zice,
 Lingurile o se se strice ...
 Ce se fie? — îi scris în carte,
 Că la ăst soiu de bucate
 Dóuě linguri vin pisate,
 Dóuě linguri de cafea
 Așa'i scris în cartea mea!
 Acì fică, mi se pare,
 Ai ouă pentru mâncare,
 Dar' era destule dóuě
 Tu ai de dóuě ori dóuě!
 De mămucă, îi scris în carte
 Că la ăst soiu de bucate
 Ia'i albuș din dóuě ouă
 Gălbinaș din alte dóuě,
 Spargi deci de dóuě ori dóuě!

Urzică Scandalografescu.

Eu nu'st filolog, sau rimătoriu literariu, și prin urmare dela mine nu se pôte cere, ca eu se dau deslușiri autentice despre nașterea cuvintelor, la care eu n'am făcut serviții de mōșă.

Se nu prindă deci pe nime mirarea, dacā eu, pentru motivul, cā nu cunosc moșii și strāmoșii cuvintului „hingheriu” conced ori-cui dreptul se'mi zicā „māgariule”.

Eu despre cuvintul „hingheriu” n'am mai multā cunoștință, decāt ori-care prost dela sate se pôte lāuda, cā are.

Ori-care prost dela sate nu știe mai mult decāt mine, cel dela oraș, și adecā, cā hingheriu” însemnează belitoriu, sau în limba celor culți, măcelariu.

Trebue însē se constatez, cā pānācānd oricare hingheriu e măcelariu, nu oricare măcelariu e hingheriu. Belitori sunt, din contra, atāt hingherii, cāt și măcelarii.

Diferința e, cā hingherii belesc oameni, cai, cāni și alte dobitoce, ear' ceea ce ei belesc numai dobitocele mă-

nâncă. Din contra, ceea ce măcelarii belesc mănâncă oamenii, deși adeseori la atare mâncare numai câinii ar trebui se se îmbulziască.

După știrea mea, în părțile locuite de români, singur țigani s'au înălțat până la rangul de hingheri. Românii singur în calitatea de belitori se numesc ici colea și hingheri.

Hingheri privilegiați, sau hingheri înzestrați din partea statului cu puterea executivă de a spênzura cetățeni păcătoși pe spese publice, se află numai în state pline de libertăți, precum, spre exemplu, e și Ungaria.

În Ungaria de mulțimea libertăților, fiecare cetățan, dacă nu mai poate suporta poverile publice, se bucură de libertatea de a se spênzura însuși pe spesele proprii. Pe spesele publice ale statului singur hingheriul denumit prin decret ad hoc are dreptul de a spênzura.

Mulți ani a prestat în Ungaria serviciul spênzurării pe spese publice ale statului reposatul hingheriu Kozarek.

După reposarea lui Kozarek, acum de curând, și cu puțin mai nainte de venirea lui Bánffy la ministeriu, s'a denumit Mihaiu Boli de hingheriu public al Ungarii.

Mihaiu Boli, după spusa gazetelor, în primul cas de spênzurare a unui păcătos și-a dovedit hărnicia spre mulțămirea tuturor, afară de a aceluia, pe care l'a spênzurat.

Remâne acum se vedem cum ministrupreședintele Bánffy își va dovedi destoinicia sa în spênzurarea naționalităților, de ștreangul demoralisațiunii, în care deja ca comite suprem a dat destule dovezi de hărnicie.

Stan Pățitul.

La Boboteaza din estan era cald. Strășinile picurau, și când la Bobotează strășinile picură, unii popi se mõe ca și spiritul, în care bågând prea multă apă, nu mai e în stare a sbura pe deasupra apelor.

Deosebirea e, că, la Bobotează, unii popi, umblând cu Iordanul din casă în casă, se mõe de spiritul, în care poporeniilor lor nu bagă în ajunul Bobotezii destulă apă.

Pe valea Târnavei mari, dór' ca nicăiri în lume, Românii în toate comunele's împărțiți în două, în uniți și neuniți. Care român nu-i unit, ala sigur e neunit. Uniții însă's neuniți, și neuniților le lipsește unirea.

Pe valea Târnavei mari singur țigani știi, de care confesiune nu se țin.

În cuget și'n simțiri, Românii din valea Târnavei mari sunt una. Când adecă un ungar calcă pe un unit pe cap, neuniții se bucură, și când tot acel ungar trânteste pe un neunit la pământ, uniții saltă de bucurie.

În această unire în cuget și'n simțiri a Românilor din valea Târnavei mari se manifestează altcum atât unitatea cât și solidaritatea politică a Românilor din toate văile și dealurile corónei sf. Stefan

Dar' se me întorc la prochimem.

Românii din valea Târnavei mari sunt săraci, atât de săraci, încât nu-i consult se scaperi în apropierea lor, că sărăcia se aprinde pe ei, și ard în flacări. Totodată însă's și bogați, au câte doi vlădici, doi protopopi, doi popi, doi dascăli, doi cantori, doi crâsnici, doi clopotari, două prescurarițe etc. Pe toți acestia îi schimbă după plac, și adeseori, când au mai puțin nutreț, umblă ca magnații cu patru telegari la carul credinței.

În urmarea aceasta s'a întâmplat, că la Boboteaza trecută, într'o comună din jurul Mediașului, un român, care trecuse de trei-ori dela uniți la neuniți, și tot de atâtea-ori dela neuniți la uniți, și nu mai știea, de care popă se ține, mai întâiu a dat pe popa cel unit afară, și când cel neunit i-a intrat cu Iordanul în casă, i-a arătat ușa.

Despre acest român unii vorbesc, că s'ar fi papistășit, alții, că ar fi trecut la calvini.

Morala Bobotezii din estan pe valea Târnavei mari e :
Până-când noi Românii nu ne vom strânge rîndurile în
credință, în politică nu le vom putea strînge, și cu tóte
victoriile nóstre în opiniunea publică a Europei, toți șar-
latanii ne vor călca pe cap.

Preamărirea nulelor.

Dacă Mangra, E. Brote, Balteș, Dordea, ori Popa
Necșa ar fi ținut cuvântarea feciorului popii din Voila în
dieta țerii, acea cuvântare sigur s'ar fi tipărit în Nebuna
cu litere cel puțin de înălțimea unui metru.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Prospecte de avansamânt.

Dacă în Hațeg lucrurile vor continua a merge, cum
deja au început, primariul Bêrsan va se avanseze, în cele
din urmă, până la înaltul rang de pandur magistratual.

Rău cu rău, dar' mai rău fără rău.

Două foculare culturale național-politice a înființat
ministeriul Vekerle și soți pentru noi Românii, unul în
Vaț, altul în Seghedin. Mai mult, dela cel mai mare filo-
român nu se póte cere!

Popa Colac cu popa Pupăză.

Colac: Fost'ai mulțumit cu recolta Bobotezii din estan sóțe?

Pupăză: Da, ca țiganul, când a clocit bostanul în vârful dealului, în speranța, că va scóte parip din el. Am cântat la „Iniordanbotezândutetudómne“ până am răgușit, și întorcându-me acasă m'am pomenit cu scrófa*) stearpă!

Colac: Tu cel puțin tot te-ai pomenit cu ceva! Scrófa mea însă s'a îmbătat, și până azi nu 'i-am mai dat de urmă!

*) „Scrófa“ se numește în părțile ungurene celce pórta sacul cu darurile de Bobotează.

Pupăză: Nu fi supărat sôțe, că sigur nici scrófa ta n'a fêtat la boboteaza din estan. Mă, de câțiva ani încóci, executorii de dare ai ideii de stat maghiar pustiesc totul ca locustele lui Faraon Egiptul, până ce noi plecăm cu Iordanul!

Colac: Ai multă dreptate sôțe. Eu am o parohie de a șepteapă'n chisăliță, și mai de mult, căne cănește, tot trăiam din ea. D'o vreme încóci trăiesc din parochia mea ca țiganul, când a visat, că a mâncat cu Dumnezeu la masă, și până ceea ce românul 'i-a mâncat păpara de-a gata. Eu am avut 90 familii în parohie. Din acestea, de dragostea ideii de stat maghiar, 30 se află în America de nord, 30 au emigrat în România, ear' venitul dela cele 30 familii, ce mai am, l'am perdut estan cu scrófă cu tot. Apoi se nu'ți stee Iniordanbotezândutetudómne nod în gât?! BCU Cluj / Central University Library Cluj

Pupăză: Eu în privința asta n'ași avea de ce me plânge. Eu la Boboteaza asta am avut pe toți parochienii, dar' dracul, că ei n'au nimica.

Colac: Tu tot poți trăi din speranța regulării congrui!

Pupăză: Puțină speranță!

Colac: Omul din puțin ajunge la nimica!

Pupăză: Și tu nu disperezi de greutatea Bobotezelor, în care trăim?

Pupăză: Sôțe, românul nu disperează. Disperațiunea e vîrtute unguerească. Eu sum gata a me alia cu Ungurii, se ardem, se nimicim tot ce avem, și se începem dela început, pentru că's sigur, că eu tot ajung la ceva, ear' ungurul cu Rothschild în gură móre, ca calul țiganului înainte de ce iarba rêsare, de fóme — dar' eu te las sôțe, și me duc, că am se plec la tîrg!

Colac: La ce tîrg?

Pupăză: Vreau se'mi duc o fată la balul reuniunii femeilor române din Blaj!

Colac: Rău târg ți-ai ales!

Pupăză: Pentru ce?

Colac: În Blaj sunt numai celibi!

Pupăză: Când celibii 'mi-or vedea fata mea, și de Papa se lapădă — adio!

Colac: Atunci târg bun!

Calicogram.

Gesellschaftshaus, 29 Ianuarie.

Adunarea generală a alegătorilor săsești din Siibiiu, după ce a ascultat raportul deputaților dietali, a luat în unanimitate următorul conclud:

În considerarea, că Șvabii numai în etate de 40 de ani vin la minte; în considerarea, că Sasii sunt numai rudă cu Șvabii, și prin urmare dela ei nu se pôte pretinde, ca în ețatea de 40 de ani se aivă și minte, deputații dietali Dr. Meltzel și Schreiber se îndrumiază a stăruî în dieta terii, ca ministrupreședintele Bánffy se abzică de postul seu, și se primiască postul de fișpan al Fundului regiu, et Comes Saxorum.

Cocóna Gurădulce.

Câț, că voi nu vă jertfiți pentru neamul vostru!

Nu vreau se zic, că fetele noastre au inventat deviza „totul pentru națiune” în scopul de a face reclamă publică pentru taina căsătorii proprii. Nu, dar’ nici n’am citit în monitoriul oficial al căsătoriilor naționale, adevă în „Familia” ca una sau alta din acele fete, care mai ostentativ poartă publice cocarda cu inscripțiunea „totul pentru națiune,” ori tot sub această deviză scriu pe ascuns epistole de amor, se fie ajuns la căiță, sau, cum se exprimă poporul, se porțe fuior în cap. Câț!

Altcum și istoria universală a fetelor ne dovedește, că acele fete se mărită mai cu greu, de care gazetele, și babele vorbesc mai mult. Cât!

Despre fete nu e bine se se vorbească mult, nici publice, nici pe ascuns. Nu, pentru-că, dacă sunt fete de spirit, și merită se le lauzi, la mărul lăudat tot numai prostul plăcă cu saci mulți. Dacă's próste, lauda lor e gólă, ca și strămóșa Eva după gustarea din pomul cel oprit, sau o defăimare plină de răutate. Lauda prea multă e cu hulă spoită. Cât!

Fetele nóstre tot ceea ce nu pot jertfesc pentru națiune, și ce ar putea nu jertfesc, nu cumva se li se zică, că's române adevărate. Cât!

După câte laude am cetit eu d'un timp încóce în gazete la adresa fetelor nóstre, că ele's gata a jertfi totul pentru națiune, așteptăm, că, la balurile carnevalului din estan, tóte fetele se vor presenta în costum național românesc. Și ce s'a întâmplat? — Eu am ramas cu așteptarea buzată! Cât!

Nu reflectez de astădată la balurile românești din Sibiiu, Brașov, Blaj, Arad, Timișóra, Oradea mare, Lugos, Caransebeș, care de regulă se cercetează de dame și fete atât de culte, încât nu poți pretinde, ca se fie și naționale, și se se prezenteze la baluri în costum național românesc. Cât!

Vreau însă se constatez, că, după rapórtelile ce am despre balurile din estan, în Transilvania, în Ungaria și'n Bănat, un singur bal românesc nu s'a ținut, la care jucătórele s'ar fi prezentat în costum național românesc. Cât!

De aceea fie cu, ori fără, supărare, eu la tóte fetele române, care nu cercetează balurile în costum național românesc, privesc cocarda purtată pe pept cu inscripțiunea „totul pentru națiune,” de o șarlatanerie națională. Cât!

E o rușine națională ați oferit totul pentru națiune, și la baluri, sub pretextul înțeligiței, se n'ai curajul a dovedi prin portul național, că esti română. Câț!

De aceea filosoful Plato nu înzădar a stat în două și n'a știut se ranjeze femeile între dobitocele cele cu minte, sau între cele lipsite de minte, sau dór' a voit numai prin dubietatea sa se semnaleză nebunia acestor ființe. Câț!

După rapórtele, ce am, la tóte balurile din estan, amorul a jucat rolul unui vaivod suveran. Eată unele casuri:

La un bal din Brașov, un negustoriu flăcău așa de tare s'a amoresat într'o fată, încât, dacă aceasta 'i-ar fi oferit acoperirea hipotecară pentru creditul, de care are lipsă, el deloc ar fi plecat cu ea la protopopol Voina, ca se'l binecuvinteze după formula: „Logodeștese robul lui Dumnezeu Pasivistul cu róba lui Dumnezeu Activista!“

În Sibiiu, la balul reuniunii femeilor române, amorul civil cu cel militariu bucuros ar fi încheiat o alianță în scopul unui eventual răsboiu casnic, chiar și în lipsa cauciunii recerute. Ba și despre niște tribunști se vorbește, că li s'au aprins iasca amorului, și serioși se pórtă cu gândul de a lua meritele fetelor pentru națiune în considerațiunea lui Isaiatântuește!

La balul reuniunii femeilor române din Blaj, un moralist, de amor, 'și-a uitat cheredeu cu desevrșire, și pentru o óiă gr. cat. și berbece gr. or. s'ar fi făcut.

În Bistrița, la un bal săsesc, un tiner român, aprins în flacări de amorul unei Trenchene, dacă legea căsătorii civile ar fi intrat deja în vigóre, azi alianța Sasilor cu Românii ar fi fapt împlinit.

La un bal în Oradea mare, Dr. Lauran a jucat ciardașul cu atare perfecțiune, încât coconița Ideadestatmaghiar

l'a îmbrățișat, și cu focul amorului nestâns, l'a sărutat în vârful tonsurei.

În Gherla, cavalerii închiși fiind în temnițe, fetele în tot decursul carnavalului au jucat „Celibușa”.

Din Abrud mi se comunică, că o fată cu 30 chilo aur netopit în avere, de un amor până la 120 graduri Celsius, în decursul balului reuniunii femeilor române, s'a topit cu desăvârșire.

La balul din Timișóra, Mangra 'și-a acățat călugăria de cuiu, și a jucat cu chestiunea română cancan.

Despre un ungar, mi se scrie, că la balul reuniunii femeilor române din Orăștie, așa de amar s'a amoretat într'o română, încât jura, că opinca mirósă a busuioc.

Mișuluc.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Telefonul Calicului.

Budapalestina, 31 Ianuarie.

Ministrupeședintele Bánffy, luând notiță de concludul comitetului cercual, prin care deputatul Mediașului se îndrumiază a nu ieși din partidul liberal, a conces Medieșenilor un nou lămpaș pentru ulița Cățelei.

Scântei și cenușă din filosofia doctorului Amnariu.

Programul ministeriului Bánffy nu se deosebește de
speranța ofticosului la viața vecinică!

* * *

Ovreeii veniți din Rusia și satele învecinate în Ungaria,
sunt înaintemergătorii bancrotului ideii de stat maghiar!

* * *

Nunumai teologii, dar' chiar și hoții fug, dacă pot,
din Gherla!

* * *

Medicii chiar și când omorâ pe cineva cu leacurile
științei lor, îi scapă de bôlă, de vreme ce cei morți, pentru
tôtă viața lor sunt siguri contra tuturor bôlelor.

În cârcimă.

Cârcimariul: Ce poștești dumniata?

Primul țăran: Mie adu'mi o litră de vin, și trei pähare.

Cârcimariul: Și Dta ce poștești?

Al doilea țăran: Mie adu'mi trei litre de vin și un pähar!

Compătimire întârziată.

— Cu durere am aflat, că 'ți-a murit nevêsta — te compățimesc din inimă!

— Îți mulțămesc frate, mi-ar fi plăcut însê se me compățimești atunci, când nevêstă-mea era în vieță!

Porc beat.

Mama: Tódere, dacă'mi mai vi încă odată, ca ieri, beat ca un porc acasă, eu cu ce'mi vine în mână te pălesc în cap, apoi plec în demniță!

Tata: Mai încet nevastă, nu'i face nedreptate!

Mama: Ce fel de tată ești tu, tu încă îi mai pui și parte?

Tata: Nu pun parte lui Tóder, eu pun parte porcului — unde ai văzut tu porc beat?!

Tot omul se audă și se'nțeleagă.

Redacțiunea noastră a încuviințat toate cererile pentru reducerea abonamentului.

Cu încassarea abonamentului dela abonenții ordinari prin ramburză vom începe, ca și în trecut, în luna lui Martie.

Calicul se espedează regulat în prima fie-cărei luni. O singură excepțiune s'a întâmplat în 14 ani din cauza morbului redactorului nostru. De aceea numai posta poate purta vina, că fôia nu ajunge regulat la mâna abonenților. Noi considerăm toate reclamările făcute în termin de o lună.

Toți cei-ce nu voesc a se număra între abonenții noștrii se refuze primirea acestui număr, sau primindul se ni'l retrimită. Noi nu espedăm fôia decât celor ce ni-o plătesc anticipativ, prin ramburză, sau promit solvirea abonamentului, după cum le dă mâna, în decursul anului.

Cu exemplare complete dela începutul anului mai putem servi.

Din trecut se mai află exemplare complete numai de pe anii 1892—1894.

Pe aceste le vindem cu prețul scăzut de 1 fl. 50 cr.

Administrațiunea Calicului.